

Arrest

nr. 253 416 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2017 legt verzoeker en mevr. E. O. een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent. Verzoeker krijgt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner mevr.

E. O., na indiening van een bijlage 19ter op 26 september 2018. Uit de gegevens van het rijksregister wonen verzoeker en mevr. E. O. sinds 6 augustus 2020 niet meer samen. Op 27 augustus 2020 wordt verzoeker gevraagd zijn individuele situatie toe te lichten, zodat kon getoetst worden of hij zijn verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Op 12 november 2020 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. Y. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Medjez El Bab

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner E. O., O. (...) (RR: (...)) na indiening van een bijlage 19ter op 26.09.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wonen beiden immers niet meer samen, en dit reeds sinds 06.08.2020.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 27.08.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 09.09.2020. Betrokkene legde via zijn raadsman volgende stukken voor:

- Attest gezinssamenstelling dd. 13.08.2020
- Attest wettelijke samenwoning dd. 13.08.2020
- Attest van inburgering dd 13.03.2019, bijbehorende getuigschriften Nederlandse taal dd. 21.01.2019
- Ministerieel besluit tot erkenning en gelijkstelling diploma verzoeker aan Vlaamse graad van "bachelor in elektromechanica" dd. 11.10.2018
- Attest OCMW Lichtervelde dd. 14.09.2020
- Verklaring lidmaatschap ziekenfonds Partena dd. 14.09.2020
- Overeenkomst uitzendarbeid via ACCENT voor 5.06.2018 - 08.06.2018 en 05.10.2020 - 09.10.2020; Arbeidscontract bij Abylsen dd. 06.12.2018 en bijbehorende aanvulling; Arbeidscontract bij Dewekon Engeneering bvba dd. 06.12.2019 en bijbehorend tewerkstellingsattest dd. 05.02.2020 waaruit tewerkstelling blijkt van 9.12.2019 t e m. 21.01.2020; Arbeidsovereenkomst bij voestalpine Sadef nv dd. 16.03.2020. Bijbehorende loonfiches van voormelde tewerkstellingen alsook een loonfiche van tewerkstelling bij Synergie; Jobaanbod bij CAF Belgium dd. 25.09.2020 en arbeidsovereenkomst CAF Belgium dd. 29.09.2020.
- De raadsman van betrokkene vermeldt in zijn begeleidend schrijven dd. 24.09.2020 ook een arbeidsovereenkomst bij B&A Technics, maar deze is evenwel niet terug te vinden in het dossier, noch in Dolsis.*
- Betaalbewijzen van huur via betrokkenes rekening bij beObank voor de maanden augustus en september 2020 en huidige huurovereenkomst

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 18.12.2017. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 06.08.2020 (registratie verhuis referentiepersoon in het Rijksregister). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en

referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt niet betwist, evenmin legde hij tot op heden stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar wettelijk samenwonend geweest, (arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd 1.03.2018

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijft achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een overeenkomst uitzendarbeid via ACCENT voor de periodes van 5.06.2018 - 08.06.2018 en van 05.10.2020 - 09.10.2020, ministerieel besluit tot erkenning en gelijkstelling van betrokkenes diploma aan Vlaamse graad van "bachelor in elektromechanica" dd. 11.10.2018, een arbeidscontract bij Abylsen dd. 06.12.2018 en bijbehorende aanvulling, een arbeidscontract bij Dewekon Engeneering bvba dd. 06.12.2019 en bijbehorend tewerkstellingsattest dd. 05.02.2020, een arbeidsovereenkomst bij voestalpine Sadef nv dd. 16.03.2020. Ook werden bijhorende loonfiches voorgelegd alsook een loonfiche van tewerkstelling bij Synergie. Tot slot werd er ook nog een jobaanbod van CAF Belgium dd. 25.09.2020 nagestuurd samen met de arbeidsovereenkomst bij CAF Belgium dd. 29.09.2020.

Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen.

Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 19ter op 26.09.2018) waardoor

mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene diende voorafgaand aan de aanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid, nog een aanvraag gezinshereniging in. Deze diende echter geweigerd te worden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of aan een eerdere aanvraag die niet tot een positief resultaat heeft kunnen leiden.

Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Tunesië nog maar enkele jaren heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid en studies genoten, en heeft er 25 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België.

Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legde een inburgeringsattest dd. 13.03.2019 voor en bijbehorende getuigschriften Nederlandse taal dd. 21.01.2019, een attest van het OCMW te Lichtervelde dd. 14.09.2020 waaruit blijkt dat hij geen leefloon geniet, verklaring lidmaatschap ziekenfonds Partena dd. 14.09.2020 en betrokkenes huurovereenkomst en bijbehorende betaalbewijzen van huur voor de maanden augustus en september 2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het heb hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is, net als het volgen van een inburgeringstraject. Net als het hebben van een dak boven het hoofd, is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier. De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“schending van artikel 42quater § 1 lid 3 Vw., art. 62 § 2 Vw., artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

1. Artikel 42quater § 1 lid 3 Vreemdelingenwet stelt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat de motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer niet in redelijkheid op basis van de feiten kan worden gekomen tot de beslissing. Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter maw toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de

door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2. In casu is sprake van een kennelijke wanverhouding tussen de motivering en de beslissing zodat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. In casu wordt daarbij uitgegaan van foutieve feiten die aan de beslissing ten grondslag liggen. Vooreerst komt de verwerende partij tot haar beslissing, door te stellen:

“Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Tunesië nog maar enkele jaren heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid en studies genoten, en heeft er 25 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België.” (Bestreden beslissing pagina 2 onderaan)

De verwerende partij steunt haar beslissing op de veronderstelling dat verzoeker “slechts iets meer dan 2 jaar in België” zou verblijven. Het is uiteraard de vraag wat onder “iets meer dan 2 jaar” wordt verstaan. Verzoeker verblijft in België sinds oktober 2017. De bestreden beslissing dateert van 12 november 2020. Bij het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker niet “iets meer dan 2 jaar”, maar wel “iets meer dan 3 jaar” in België. Drie jaar ten opzichte van twee jaar is maar liefst 50% langer. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat verzoeker iets meer dan twee jaar in het land verbleef, terwijl verzoeker in werkelijkheid al de helft langer in België verbleef. De beslissing, die is genomen op basis van deze verkeerde motieven, is onzorgvuldig genomen.

2. Verzoeker legt alle bewijzen voor van zijn tewerkstelling tot op heden, alsook van de gelijkschakeling van zijn diploma naar Bachelor in de elektromechanica in België. Overeenkomstig artikel 42quater § 1 lid 3 Vreemdelingenwet, dient de overheid bij het nemen van de beslissing rekening te houden met de economische situatie van de betrokkene. De realiteit is dat verzoeker altijd heeft gewerkt en over een diploma beschikt dat werd gelijkgesteld in België. Het bezitten van het diploma “Bachelor in de elektromechanica” is uiteraard een zeer belangrijk element wat betreft de economische situatie van verzoeker. Verzoeker kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het diploma van verzoeker, niettegenstaande dit een zeer belangrijk element is teneinde de economische situatie te evalueren. De overheid is ingevolge art. 42quater § 1 lid 3 Vw. verplicht om rekening te houden met de economische situatie, maar in de bestreden beslissing blijkt nergens dat rekening werd gehouden met de aanzienlijke economische mogelijkheden voor verzoeker in België door de gelijkschakeling van zijn universitair diploma in België. Door geen rekening te houden met dit belangrijk element, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

3. Naast het diploma legt verzoeker tevens het bewijs voor van zijn tewerkstelling. Overeenkomstig artikel 42quater § 1 lid 3 Vreemdelingenwet dient de overheid hiermee rekening te houden bij het nemen van de beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de overheid weigert om hiermee rekening te houden. De overheid stelt simpelweg dat het hebben van werk “een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden”. De overheid stelt dat het hebben van werk de normaalste zaak is om een menswaardig bestaan te leiden, en dat daar verder dus geen rekening mee moet worden gehouden. Dit is in strijd met voormelde bepalingen, die expliciet opleggen dat de economische situatie mee in rekening moet worden gebracht bij het nemen van de beslissing.

4. De verwerende partij stelt hierover verder: “Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om hoeden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater § 4, 1° tot 4° voldaan is.”

Aldus stelt de verwerende partij in zoveel woorden dat het hebben van bestaansmiddelen enkel in overweging wordt genomen indien er ook aan een van de andere voorwaarden van artikel 42quater § 4, 1° tot 4° Vw. zou zijn voldaan. Dit is uiteraard niet correct. Indien aan een van deze andere voorwaarden is voldaan, is dit reden om het verblijfsrecht hoe dan ook te behouden. A contrario betekent het niet dat als aan een van deze andere voorwaarden niet zou zijn voldaan, met de bestaansmiddelen geen rekening zou moeten worden genomen. Met de bestaansmiddelen en de economische mogelijkheden

moet nog steeds hoe dan ook ingevolge artikel 42quater § 1 lid 3 Vw. rekening worden gehouden en deze moeten worden afgewogen om tot de beslissing te komen. In casu werd hier geen rekening mee gehouden. Eerst stelt de beslissing dat aan bestaansmiddelenvoorwaarde niet in overweging kan worden genomen, en vervolgens stelt de beslissing dat het hebben van werk niet afdoende is om rekening mee te houden, gezien dit louter een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Verzoeker meent dat in casu absoluut onvoldoende rekening werd gehouden met de economische situatie van verzoeker, noch met zijn tewerkstelling, noch met zijn diploma, waar zelfs helemaal niets over gemotiveerd werd. Aldus meent verzoeker dat de bestreden beslissing de voormelde bepalingen schendt.

5. Artikel 42quater § 1 lid 3 Vw. schrijft eveneens voor dat rekening moet worden gehouden met de sociale en culturele integratie. Uit de bestreden beslissing blijkt de grote mate van sociale en culturele integratie en economische mogelijkheden. Er wordt gewezen op de tewerkstelling, het inburgeringstraject, diploma's Nederlandse taal, de huurovereenkomst, lidmaatschap ziekenfonds. Dit wordt echter afgedaan als "noodzakelijk" en daarom niet als elementen waar rekening mee wordt gehouden. Opnieuw worden deze bewijzen van integratie afgedaan als louter "noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven." Er wordt in de bestreden beslissing op gewezen dat het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is, en dat ook het volgen van een inburgeringstraject verplicht is. Dat deze elementen al dan niet verplicht door de wet worden opgelegd, beletten niet dat dit elementen zijn die wijzen op een grote mate van inburgering, en dat deze mee in rekening moeten worden genomen. Verzoeker meent dat in casu absoluut onvoldoende rekening werd gehouden met de voorgelegde stukken van integratie. Aldus meent verzoeker dat de bestreden beslissing de voormelde bepalingen schendt.

6. Minstens moet worden vastgesteld dat het redelijkheidsbeginsel hoe dan ook geschonden is. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). In casu schrijft artikel 42quater § 1 lid 3 Vw. expliciet voor dat met de economische situatie, de sociale en culturele integratie wel degelijk door de overheid moet rekening worden gehouden. Enerzijds blijkt uit de bestreden beslissing de grote mate van sociale en culturele integratie en economische mogelijkheden. Er wordt gewezen op de tewerkstelling, het inburgeringstraject, diploma's Nederlandse taal, de huurovereenkomst, lidmaatschap ziekenfonds. Anderzijds worden al deze elementen afgedaan als "noodzakelijk" en daarom niet als elementen waar rekening mee wordt gehouden. Opnieuw worden deze bewijzen van integratie afgedaan als louter "noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven." Er wordt op gewezen dat het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is, en dat ook het volgen van een inburgeringstraject verplicht is. Dat deze elementen al dan niet verplicht door de wet worden opgelegd, beletten niet dat dit elementen zijn die wijzen op een grote mate van inburgering, en dat deze mee in rekening moeten worden genomen. Op basis van alle voorgelegde stukken blijkt een zeer grote mate van integratie en economische participatie. De bestreden beslissing schuift echter al deze stukken opzij, om te besluiten dat er in casu geen voldoende mate van integratie zou zijn. De beslissing gaat in tegen alle redelijkheid, doordat de verhouding tussen alle voorgelegde elementen, en de beslissing dat verzoeker onvoldoende zou zijn geïntegreerd, volkomen ontbreekt. Aldus schendt de bestreden beslissing de voormelde bepalingen"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en E. O., O. werd stopgezet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding heeft geschonden. Verzoeker komt tot deze vaststelling op grond van het oordeel van de gemachtigde dat verzoeker nog steeds voeling heeft met zijn land van herkomst Tunesië, gezien hij Tunesië nog maar enkele jaren geleden heeft verlaten en er 25 jaar heeft verbleven, terwijl hij slechts iets meer dan twee jaar in België verblijft. Verzoeker werpt op dat voormelde opvattingen feitelijke grondslag missen, aangezien verzoeker sinds oktober 2017 in België verblijft en derhalve iets meer dan drie jaar in België verblijft sinds de bestreden beslissing van 12 november 2020.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS nr. 216.180 van 7 november 2011). Het relevante gegeven in het motief is dat verzoeker verhoudingsgewijs veel langer in Tunesië heeft verbleven dan in België en pas relatief recent Tunesië heeft verlaten. Dat verzoeker reeds drie jaar in België zou verblijven in plaats van twee jaar doet daar geen afbreuk aan. In beide gevallen is de verblijfsperiode in België nagenoeg verwaarloosbaar ten opzichte van de verblijfsperiode in Tunesië, en is het vertrek van verzoeker uit Tunesië te recent om te kunnen gewagen van een verlies van voeling met het land. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Tunesië nog maar enkele jaren heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid en studies genoten, en heeft er 25 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België.”*

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft geschonden door geen rekening te houden met zijn economische situatie. Verzoeker beweert zich in een gunstige economische situatie te bevinden, gelet op zijn diploma “bachelor in de elektromechanica” en de voorgelegde tewerkstellingsattesten. Verzoeker meent dat geen, of minstens onvoldoende, rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling en zijn diploma.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

De gemachtigde heeft echter wel rekening gehouden met de economische situatie van verzoeker. De gemachtigde overweegt in zijn beslissing het volgende: *“Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in de zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.”* Deze motivering is niet kennelijk onredelijk en vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het economisch actief

zijn een vereiste is van een sociale en culturele integratie. Hij toont niet aan dat het feit dat hij werkt bewijst dat hij op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd. Bovendien geeft hij zelf toe dat een economische activiteit een invloed kan hebben op de sociale en culturele integratie, maar hij toont niet aan dat een tewerkstelling sowieso wijst op een sociale en culturele integratie. Een sociale en/of culturele integratie hoeft niet inherent te zijn aan het feit dat een persoon werkt op het Belgisch grondgebied. Minstens laat verzoeker na met concrete elementen aan te tonen waarom in zijn specifieke situatie het hebben van een job erop duidt dat hij sociaal en/of cultureel zou zijn geïntegreerd in die mate dat het de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Voorts stelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen”*. Het oordeel van de gemachtigde is niet kennelijk onredelijk te noemen waar met betrekking tot de tewerkstelling wordt besloten: *“Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economische actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan.”* Het argument van verzoeker dat zijn economische situatie grond oplevert tot een recht op verblijf in België, kan niet worden gevolgd.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker. Verzoeker betoogt dat de bestaansmiddelenvoorwaarde geen cumulatieve voorwaarde is die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens een van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 1° tot 4° vreemdelingenwet voldaan is.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt niet dat de gemachtigde de bestaansmiddelen van verzoeker in rekening moet nemen. In de mate dat verzoeker met het begrip “bestaansmiddelen” impliciet zou verwijzen naar zijn “economische situatie”, werd de ongegrondheid van dit middel reeds supra aangetoond.

Art. 42quater, §4 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd, of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet omschrijft vier situaties die de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet kunnen verhinderen. De geciteerde wetsbepaling stipuleert uitdrukkelijk dat voormelde uitzondering op artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° maar toepassing vindt indien één van de vier situaties zich voordoet in combinatie met minstens een van beide volgende feiten:

- verzoeker is werknemer of zelfstandige in België;
- verzoeker beschikt voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen.

Indien een verzoekende partij aantoonde voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dient hij zich derhalve tevens te bevinden in een van de vier situaties die omschreven zijn in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet, teneinde nuttig verweer te voeren tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf.

De gemachtigde is nagegaan of verzoeker zich in een van de vier voormelde situaties bevindt, aan de hand van de door verzoeker verstrekte stukken. Met volgend motief stelt de gemachtigde dat verzoeker zich niet bevindt in de eerste situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet: *“De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 18.12.2017. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 06.08.2020 (registratie verhuis referentiepersoon in het Rijksregister). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt niet betwist, evenmin legde hij tot op heden stukken voor waaruit het tegendeel zou blijken. Betrokkenen zijn dus geen 3 jaar wettelijk samenwonend geweest (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: «Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote» en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: «Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878 ; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807 ; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie wanneer ‘het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)’». De gezinshereniging blijft achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist.”*

Gezien er geen gemeenschappelijke kinderen zijn, kon de gemachtigde oordelen dat verzoeker zich noch in de tweede situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 2°, noch in de derde situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 3° bevindt. Met volgend motief oordeelde de gemachtigde dat verzoeker zich tevens niet bevindt in de vierde situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 4°: *“Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.”*

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken betreffende zijn integratie. Verzoeker verwijst naar de stukken betreffende zijn tewerkstelling, zijn inburgeringstraject, zijn diploma's Nederlandse taal, zijn huurovereenkomst, en zijn lidmaatschap van een ziekenfonds.

Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, onder andere rekening houdt met de sociale en culturele integratie van verzoeker.

Met betrekking tot de sociale en culturele integratie van verzoeker overweegt de gemachtigde het volgende: *“Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legde een inburgeringsattest dd. 13.03.2019 voor en bijbehorende getuigschriften Nederlandse taal dd. 21.01.2019, een attest van het OCMW te Lichtervelde dd. 14.09.2020 waaruit blijkt dat hij geen leefloon geniet, verklaring lidmaatschap ziekenfonds Partena dd. 14.09.2020 en betrokkenes huurovereenkomst en bijbehorende betaalbewijzen van huur voor de maanden augustus en september 2020. Er dient echter te worden opgemerkt dat het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is, net als het volgen van een inburgeringstraject. Net als het hebben van een dak boven het hoofd, is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier.”*

De gemachtigde heeft wel degelijk alle stukken van verzoeker betreffende zijn sociale en culturele integratie onderzocht. De gemachtigde is daarbij tot de bevinding gekomen dat de inspanningen van verzoeker loutere basisvereisten zijn om een normaal dagelijks leven in België te kunnen leiden, en niet duiden op een dermate sociale en culturele integratie dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. In de mate dat verzoeker oordeelt dat in zijn hoofd wel sprake is van een bijzondere integratie in België, terwijl de gemachtigde van oordeel is dat dit niet het geval is, blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook de andere door verzoeker bijgebrachte elementen in rekening bracht.

Het vierde onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een vijfde onderdeel werpt verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel op. Verzoeker stelt dat de voorgelegde stukken wijzen op een grote mate van sociale en culturele integratie en economische mogelijkheden. Verzoeker betoogt dat alle stukken terzijde geschoven werden, en enkel op deze wijze kon geoordeeld worden dat er geen voldoende mate van integratie zou zijn. Volgens verzoeker gaat de beslissing in tegen alle redelijkheid, doordat de verhouding tussen alle voorgelegde elementen, en de beslissing dat verzoeker onvoldoende zou zijn geïntegreerd, volkomen ontbreekt.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999, nr. 82 301)

Verzoeker laat na concreet aan te tonen dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Verzoeker beperkt zich ertoe louter te stellen dat de verhouding tussen alle voorgelegde stukken en het oordeel dat verzoeker onvoldoende geïntegreerd is, volkomen ontbreekt. Reeds werd uiteengezet dat de gemachtigde erkent dat verzoeker een inburgeringstraject heeft gevolgd, een dak boven zijn hoofd heeft, de regiotaal kent, alsook kennis heeft van de plaatselijke cultuur en gebruiken. Verzoeker toont niet aan dat het tegen alle redelijkheid ingaat om hier niet uit te besluiten dat hij in die mate geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan.

Het vijfde onderdeel kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC